

«Entre el miracle i el desastre»

Romà Casanova, bisbe de Vic

A les acaballes del curs pastoral se m'acut que el que he viscut durant aquests darrers mesos en el meu ministeri ho podria resumir en una expressió del tema *La gent que estimo* del grup musical Oques Grasses. En aquesta cançó, la relació entre dos enamorats, no pas mancada de contratemps, es fa poesia i música, expressant aquesta tensió així: «entre el miracle i el desastre».

Déu continua obrint camins nous per a la seva Església

Seguint el ritme de cada any, he visitat durant el curs dos arxiprestats de la nostra diòcesi: el del Lluçanès i el del Bages Sud. Fent servir la mateixa expressió que el grup musical, he experimentat que, amb més o menys intensitat, en les parròquies vivim també entre el miracle i el desastre. Més ben dit: de desastre, pròpiament, no n'hi ha cap; però sí que he constatat la preocupació per l'envelliment i la minva en les comunitats de fidels. Hi ha manca de joves i de famílies en les celebracions, i, per altra banda, es palpa que els camins dels sacraments —baptisme, confirmació, matrimoni— no es transiten com caldria; fins i tot les exèquies cristianes disminueixen. Però, al mateix temps, percebo —i això durant els quasi vint-i-tres anys que serveixo aquest bisbat— com el Senyor no abandona mai la seva Església i sempre hi trobo gent que estimen la parròquia, en tenen cura i, malgrat els temps adversos, es mantenen fidels a la seva fe en Crist.

La vida del fidel, en realitat, es mou sempre en aquesta alternativa: entre el miracle i el desastre. Perquè, enmig de la nostra situació —no pas de les més galdoses de la història respecte a la fe cristiana—, veiem també petits miracles que manifesten el poder de la gràcia de Déu actuant a favor nostre. Aquest curs, per exemple, hem

assolit un nombre elevat de baptismes d'adults, infants i jovenets que, per circumstàncies diverses, han fet un recorregut interior de trobament amb Crist, molts d'ells des de posicions ben allunyades de la fe. Això ho podem qualificar, seguint l'expressió abans esmentada, de «miracle». Certament que són pocs els joves que responen positivament a la crida del Senyor, comparant-ho amb els moltíssims que no coneixen Jesús i el seu Evangelí; però, des d'una lectura de fe, són una clara afirmació que Déu acompanya el seu poble. Finalment, unes darreres dades «miraculoses»: els dos nous sacerdots per al bisbat ordenats el proppassat dia 28 de juny i el fet que tres joves de la diòcesi demanen d'entrar al Seminari Diocesà el curs vinent. Així, doncs, entre el miracle i el desastre, l'Església en aquesta terra continua caminant, posant tota la seva esperança en el Senyor.

